

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/126/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204281
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2013:5412204281.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti odporcovi: Slovenská republika, konajúci orgán: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietla.

II. Súd návrhy vo veci samej zamietla.

III. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 6C/126/2012-18 zo dňa 15.04.2013 súd spojil veci vedené na tunajšom súde pod č.k. 6C/126/2012, 6C/129/2012, 6C/130/2012 a 6C/131/2012 na spoločné konanie s č.k. 6C/126/2012.

Vo veci č.k. 6C/126/2012 sa navrhovateľka návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči odporkyni domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 254,47 eur, ktorá mala navrhovateľke vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej W. Š. pred súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 15301/2010 tým, že tento súd nerozhodol v stanovenej lehote stanovenej v § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "EP") o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky navrhovateľky voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5010501. Navrhovateľka v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 21.02.2011 (konanie pritom začalo dňa 06.10.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 138 dní).

Vo veci, pôvodne č.k. 6C/129/2012, sa navrhovateľka návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči odporkyni domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 494,19 eur, ktorá mala navrhovateľke vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej H. X. pred súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 12794/2009 tým, že tento súd nerozhodol v stanovenej lehote stanovenej v § 44 ods. 2 zákona NR SR č.

233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "EP") o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky navrhovateľky voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX. Navrhovateľka v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 16.08.2010 (konanie pritom začalo dňa 21.11.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 268 dní).

Vo veci, pôvodne č.k. 6C/130/2012, sa navrhovateľka návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči odporkyni domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 520,01 eur, ktorá mala navrhovateľke vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnému T. V. pred súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 11667/2009 tým, že tento súd nerozhodol v stanovenej lehote stanovenej v § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "EP") o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky navrhovateľa voči povinnému vzniknutej neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5760594. Navrhovateľka v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 16.08.2010 (konanie pritom začalo dňa 07.11.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 282 dní).

Vo veci, pôvodne č.k. 6C/131/2012, sa navrhovateľka návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, voči odporkyni domáha náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 520,01 eur, ktorá mala navrhovateľke vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom voči povinnej J. L. pred súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 11698/2009 tým, že tento súd nerozhodol v stanovenej lehote stanovenej v § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "EP") o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky navrhovateľa voči povinnej vzniknutej neplnením jej záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5760643. Navrhovateľ v žalobe uvádza, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dňa 16.08.2010 (konanie pritom začalo dňa 07.11.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 282 dní).

Žalobné návrhy navrhovateľka zhodne odôvodnila tým, že ako oprávnená písomne navrhla zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor požiadal miestne a vecne príslušný Okresný súd Dolný Kubín o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. S odkazom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len ako "EP") v znení účinnom od 01.06.2010 a od 01.06.2011 uviedla, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. V prípade exekučného titulu oprávneného - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len "ZoRK") nejde o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov rozhodcovskými komisiami bolo k 01.02.1991 zrušené. Rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali však i naďalej vykonateľné. Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu a je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O. s. p.") a neskôr EP - § 274 písm. h) O. s. p. a § 41 ods. 2 písm. i) EP ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. Ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Podľa § 43 ods. 2 EP platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný

súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a to bez ohľadu na povahu exekučného titulu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí zákonom stanovenej doby. Navrhovateľka vyvinula enormné úsilie pre docelenie vecného posunu v exekučnom konaní a primäla porušovateľa k vydaniu rozhodnutia nielen v tejto, ale aj vo vzťahu k rade iných skutkovo a právne porovnateľných stagnujúcich exekučných vecí na okresných súdoch:

a) dňa 02.07.2009 spísala a podala Žiadosť o informáciu o stave konania, kde namietala porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadovala nielen o oznámenie informácie o aktuálnom stave konania, ale aj konkretizovanie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia;

b) dňa 23.09.2009 opätovne spísala a podala Žiadosť o informáciu o stave konania, pričom zopakovala svoju námietku vo vzťahu k porušovaniu jeho práv márnym plynutím času a ešte raz požiadal nielen o oznámenie informácie o aktuálnom stave konania, ale aj o konkretizovanie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia;

c) dňa 13.11.2009 spísala a podala ďalšiu Žiadosť o informáciu o stave konania, opätovne namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadovala nielen o oznámenie informácie o aktuálnom stave konania, ale aj konkretizovanie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Vyjadrila tiež obavu o osud svojich majetkových práv vplyvom zbytočných prietáhov zo strany súdu;

d) dňa 25.02.2010 spísala a podala Žiadosť o informáciu o stave konania/Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prietahy v konaní, namietala v poradí už po piatykrát porušovanie svojich práv márnym plynutím času. Sťažovateľka poukázala na legitimitu zámerov pri svojich obchodných aktivitách uskutočňovaných v rámci výkonu predmetu podnikania, na nutnosť aktívneho prístupu zo strany súdu pri procesnom rozhodovaní, a to najmä v súvislosti s vymožitelnosťou majetkových práv sťažovateľky, tiež na nutnosť uskutočňovať procesné činnosti sústredene a zároveň podala podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu, sudcov a poverených súdnych úradníkov v predmetnej veci;

e) dňa 30.08.2010 spísala a podala Sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prietahy v konaní, opätovne namietala porušovanie svojich práv márnym plynutím času. Sťažovateľ poukázal na konkrétne závery krajských súdov, ktoré odmietajú nelegálne predlžovanie exekučného konania nesprávnym postupom exekučného súdu v štádiu rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia, najmä tým, že dochádza k preskúmvaniu právoplatného exekučného titulu. Sťažovateľka zároveň podala podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu, sudcov a poverených súdnych úradníkov v predmetnej veci pre porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky;

f) dňa 23.11.2010 spísala a podala Sťažnosť na prietahy v konaní v zmysle ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. a žiadala, aby došlo k prijatiu a zabezpečeniu vykonania opatrení na odstránenie nedostatkov v podobe okamžitého vydania rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií;

g) dňa 25.05.2011 opätovne spísala a podala Sťažnosť na prietahy v konaní a na podklade opakovane zvýrazňovaných, právne udržateľných argumentov, judikatúry a citovanej právnej doktríny žiadala, aby došlo k prijatiu a zabezpečeniu vykonania opatrení na odstránenie nedostatkov v podobe okamžitého vydania rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií. Sťažovateľka explicitne upozornila na fakt, že v dôsledku zbytočných prietáhov vzniká a zväčšuje sa na jej strane škoda spočívajúca v nemožnosti výkonu práva priznaného exekučným titulom, v oslabení vymožitelnosti pohľadávky, poklese bonity dlžníka a nebezpečenstve, že sa dlžník bude zbavovať svojho majetku.

Postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom - § 44 ods. 2 EP. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať

nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Navrhovateľka sa dozvedela o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľka vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v danom období, a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- eur, konkrétne na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur; na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur.

Táto suma by nezaťažila navrhovateľku, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu.

Výška hmotnej škody pozostávajúcej zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomernými ťažkosťami. Jej vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Navrhovateľka očakáva, že za účelom oboznámenia sa s kalkuláciou škody a potrebnými dokladmi dôjde zo strany Ministerstva spravodlivosti SR k určení termínu osobného rokovania.

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si navrhovateľka uplatňuje, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v dôsledku nesústredenej činnosti exekučného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného a najmä, navrhovateľka mohla vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedela, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá, a je preto potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľke správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľka vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jej zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ďalšími podpornými dôvodmi sú:

a) neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľky, resp. u členov riadiacich

orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b) úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľky, ale aj na strane jej majiteľov;

c) nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľky a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať.

Navrhovateľka tiež poukázala aj na nálezy Ústavného súdu SR ohľadne obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02, sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010, sp. zn. III. ÚS 271/05). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádza pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t. j. cca 660,- eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia odkázala na rozhodnutia ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní, ktoré aj v návrhu konkretizovala.

Navrhovateľka si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu, vo veci pôvodne č.k. 6C/126/2012 vo výške 254,47 eur, vo veci pôvodne č.k. 6C/129/2012 vo výške 494,19 eur, vo veci pôvodne č.k. 6C/130/2012 vo výške 520,01 eur a vo veci pôvodne č.k. 6C/131/2012 vo výške 520,01 eur. Navrhovateľka uskutočnila výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 660,- eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,- eur za mesiac.

Navrhovateľka postupovala podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporkyňa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporkyňa však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala. Preto považuje za nutné

a) deklarovat' porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

b) deklarovat' porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;

c) deklarovat' porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;

d) nahradit' navrhovateľke nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá jej bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b).

Odporkyňa v spojenom konaní oznámila, že jej vyjadrenie, ktoré podala v jednej zo spojených vecí, a to vo veci č.k. 6C/129/2012, je univerzálne a vzťahuje sa ku všetkým žalobám rovnakého druhu. Ide o vyjadrenie zo dňa 01.03.2013, doručené súdu dňa 06.03.2013. V predmetnom vyjadrení, ktoré sa nachádza v spise č.k. 6C/129/2012 na čl. 31 až 36, odporkyňa uviedla, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť z viacerých dôvodov, predovšetkým z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "ZoZŠ"). Poukázala aj na nedostatky žaloby, ktoré podľa nej spôsobujú zmatečnosť podania, keď navrhovateľka síce uviedla časť dôkazov, avšak v skutočnosti preniesla celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že znáša dôkazné bremeno. Zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody - či si ju navrhovateľka uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu, z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o navrhovateľku uvádzané prietahy v konaní, navrhovateľka neuviedla kroky, ktoré podnikla na odstránenie neželaného stavu, neuviedla ani po vyžadovanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporkyne, či využila možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.j. či využila účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Judikatúra Ústavného súdu SR (nález z 03.05.2011 č. k. II. ÚS 69/2011-25) poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). Poukázala aj na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti navrhovateľky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené odporkyni 23.04.2012 a ak táto podala žalobu na súd už 27.09.2012, je zrejmé, že ju navrhovateľka nepodala po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. MS SR následne adresovalo navrhovateľke výzvy na doplnenie žiadosti, napriek tomu navrhovateľka neposkytla žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmarila akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o prerokovanie ktorého sama požiadala. Preto MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) ZoZŠ nepovažuje nárok navrhovateľky za predbežne prerokovaný. Ustanovenia ZoZŠ ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom) a vzniknutou škodou, ktoré tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávne úradnému postupu uviedla, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalifikovanému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 EP účinného od 01.06.2011, 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Odvolávala sa aj na dôvodovú správu k novelizácii ust. § 44 ods. 2 písm. d) EP s účinnosťou od 01.06.2011, kde je uvedené, že správnosť aplikácie tohto ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor SR a skutočnosť, že do formulácie vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov" predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 EP vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, ale sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) EP). Nie je možné ani logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ústavnou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä kritéria, ako sú zložitosť vecí, správanie účastníka a postup súdu. Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov

v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Odporkyňa nepovažuje za preukázanú existenciu prietahov v predmetnom exekučnom konaní. Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 125,- eur a uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, s poukazom na § 17 ods. 1 ZoZŠ sa uhradza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Požadovať paušálne sumy za žalobcom spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslšovaniu škody zo strany navrhovateľa. Rovnako navrhovateľka nepreukázala ani nárok na vznik nemajetkovej ujmy, keď v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nie je automatické poskytovanie finančného zadost'učinenia a toto podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany Ústavného súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobité a vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov, je nesprávna úvaha. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a u fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe "frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery" sú v tomto konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. S poukazom na rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 675/2011 odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Taktiež zánik podnikateľských aktivít a plánov nebol zo strany navrhovateľky preukázaný a ani to, akým spôsobom uvedená situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľky". Napokon odporkyňa poukázala na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré je potrebné zohľadniť spolu s § 17 ods. 2 a 3 ZoZŠ pri formulovaní záveru o potrebe priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. V tejto súvislosti poukázal na podnikateľskú činnosť navrhovateľky a povedomie, ktoré je okolo navrhovateľky v súvislosti s touto činnosťou vytvorené. Navrhovateľku a jej praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľky podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľka je vnímaná ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 10.06.2013 (pondelok) o 12.15 hod., ktoré vykonal a vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania. Odporkyňa, ktorá svoju neúčast' ospravedlnila, nežiadala o odročenie pojednávania. Zástupca navrhovateľky dňa 07.06.2013 (piatok) o 16:37 súdu doručil emailom návrh zrušenie pojednávania, ktorý bol podateľňou súdu zaevidovaný až v deň pojednávania. Návrh na zrušenie pojednávania odôvodnil tým, že je potrebné, aby bolo ústavne konformne rozhodnuté o otázke nestrannosti súdu a sudcu v tomto konaní s tým, že súčasne navrhol prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľky, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľky na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevlúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. K návrhu pripojil sťažnosť na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spojený s návrhom na doklad vykonateľnosti podľa ust. § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z., ktorá je datovaná dňom 04.04.2013 a adresovaná Ústavnému súdu SR. Súd vo veci určil termín pojednávania dňa 20.05.2013, pričom predvolanie na pojednávanie bolo navrhovateľke a jej zástupcovi doručené dňa 23.05.2013. K uvedenému súd uvádza, že ak zástupca navrhovateľky vypracoval ústavnú sťažnosť ešte dňa 04.04.2013 a túto považoval za dôvod na prerušenie konania tunajšieho súdu č.k. 6C/126/2012, mal ju súdu včas doručiť. Ako už bolo uvedené, vo veci súd určil termín pojednávania dňa 20.05.2013. Doručenie návrhu na zrušenie pojednávania s návrhom na prerušenie konania ani jeden celý pracovný deň pred termínom pojednávania možno považovať za účelové. Súd tak o návrhu na prerušenie konania rozhodol súbežne s návrhom vo veci samej, keď dospel k záveru, že spôsobilým dôvodom na zrušenie (odročenie) pojednávania by bolo len návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. a/ až c/OSP, kedy súd musí konanie prerušiť obligatórne. V tomto prípade tomu tak nebolo.

Podľa § 109 ods. 1 OSP súd konanie preruší, ak a) účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie; b) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom

alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, c) rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Navrhovateľka navrhla konanie prerušiť konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a § 109 ods. 2 písm. c) OSP, nakoľko ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Predmetnú otázku navrhovateľka špecifikovala tak, že ide o otázku nestrannosti súdu a sudcu povereného prejednaním a rozhodnutím vecí, keď už v žalobe označila skutočnosť, pre ktoré má byť sudca vylúčený a zásadne nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Dolný Kubín nie sú z prejednávania vecí vylúčení. Má za to, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Dolný Kubín a rozhodnutie krajského súdu hodnotí navrhovateľka ako nesprávne a zakladajúce zásah do jeho základných práv.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd návrh navrhovateľky na prerušenie konania zamietol, a to potom čo ho vyhodnotil ako nedôvodný. Predovšetkým navrhovateľka nijako nepreukázala, že ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR skutočne aj podala. Súd si pritom túto skutočnosť nemôže preveriť ani na internetovej stránke Ústavného súdu SR, pretože podľa § 5 ods. 7 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa povinne zvereňujú len návrhy na začatie konania podľa čl. 125 až čl. 126 a čl. 127a až čl. 129 Ústavy Slovenskej republiky. Sťažnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy sú však upravené v čl. 127 Ústavy SR.

Aj v prípade, že by navrhovateľka súdu preukázala, že ústavnú sťažnosť, pre ktorú žiada prerušenie konania aj na Ústavný súd SR podala, súd je toho názoru, že v danom prípade dôvod na prerušenie konania nie je daný, keď nejde o prípad uvedený v ust. § 109 písm. b) OSP, ani v ust. § 109 ods. 2 písm. c) OSP.

Ust. § 109 písm. b) OSP zakotvuje, že súd preruší konanie ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Predbežné otázky, ktoré súd nesmie sám riešiť sú uvedené v ust. § 135 OSP. V predmetnej veci je nastolenou otázkou nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Túto otázku sú pritom všeobecné súdy oprávnené riešiť (táto právomoc im vyplýva z ust. § 16 ods. 1 OSP) a aj ju riešili. Konkrétne Krajský súd v Žiline rozhodoval o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov tunajšieho súdu, resp. zákonnej sudkyne z prejednávania vecí spojených do konania pod č.k. 6C/126/2012. Vo veci č.k. 6C/126/2012 uznesením č.k. 9NcC/19/2013 zo dňa 31.01.2013, vo veci pôvodne č.k. 6C/129/2012 uznesením č.k. 9NcC/100/2012 zo dňa 20.12.2012, vo veci pôvodne č.k. 6C/130/2012 uznesením č.k. 5NcC/3/2013-22 zo dňa 28.02.2013 a vo veci pôvodne č.k. 6C/131/2012 uznesením č.k. 8NcC/2/2013 zo dňa 18.01.2013. Prvostupňovaný súd vychádza z týchto rozhodnutí, ktoré je povinný, keďže ide o rozhodnutia súdu nadradeného tunajšiemu súdu, rešpektovať.

Pokiaľ ide o navrhovateľkou navrhované prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP, súd k takémuto riešeniu pristupuje vtedy, ak ide o otázku, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie vo veci samej. Prípadné konanie na Ústavnom súde SR, pre ktoré navrhovateľka žiadala prerušiť konanie č.k. 6C/126/2012, sa dotýka len procesnej stránky sporu, nejde o prejudiciálnu otázku pre toto konanie.

Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania súd na záver uvádza podstatnú okolnosť, že navrhovateľom tvrdený (a nepreukázaný) dôvod na prerušenie konania (podanie ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde SR) sa vzťahuje len k pôvodnej veci č.k. 6C/126/2012, keďže navrhovateľka súdu doručila ústavnú sťažnosť, ktorou napáda len uznesenie Krajského súdu v Žiline vydaného vo veci č.k. 6C/126/2012,

a to uznesenie č.k. 9NcC/19/2013 zo dňa 31.01.2013. Predmetom konania č.k. 6C/126/2012 sú však, po rozhodnutí po spojení, aj veci pôvodne vedené pod č.k. 6C/129/2012, 6C/130/2012 a 6C/131/2012. Ohľadne uznesení o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov tunajšieho súdu v týchto konaniach navrhovateľka ani len netvrdila, že by ich napadla ústavnou sťažnosťou. Vo vzťahu k nárokom uplatneným v konaniach vedených pôvodne pod č.k. 6C/129/2012, 6C/130/2012 a 6C/131/2012 tak súd ako ďalší dôvod na zamietnutie návrhu na prerušenie konania konštatuje, že navrhovateľka nepreukázala ani samotné vypracovanie ústavnej sťažnosti.

Napokon súd poukazuje na to, že navrhovateľka v ústavnej sťažnosti navrhla, aby Ústavný súd SR rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 9NcC/19/2013 zo dňa 31.01.2013. Ak takéto rozhodnutie bude vydané, navrhovateľke bude poskytnutá taká ochrana, akú sleduje návrhom na prerušenie konania (v konaní nebude možné do času rozhodnutia o ústavnej sťažnosti vychádzať z napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline).

Dospējúc k záveru, že je na mieste návrh na prerušenie konania zamietnuť, súd súčasne s rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania, rozhodol aj vo veci samej.

Rozhodnutie predchádzalo dokazovanie, ktoré spočívalo výlučne v dokazovaní listinami, ktoré do spisu (spisov) predložili účastníci konania a ďalej listinami, ktoré navrhovateľka doručila dňa 23.04.2012, 25.05.2012, 25.09.2012 odporkyni, obsahujúce zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a ktoré boli na tunajšom súde zaregistrované v Správnom denníku pod č. 467/12. Ďalej súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so spismi tunajšieho súdu č.k. 10Er/356/2010, 7Er/389/2009, 10Er/355/2009, 8Er/385/2009, a to najmä zo spisu č.k. 10Er/356/2010 žiadosť o udelenie poverenia z čl. 1 spisu, zápisnica z čl. 2 spisu, výzva na zaslanie spisu z čl. 9 spisu, odpoveď na výzvu z čl. 11 spisu, uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia č.k. 10Er/356/2010-17 zo dňa 25.01.2011, právoplatné 14.03.2011 a uznesenie č.k. 10Er/356/2010 - 22 zo dňa 15.06.2011, zo spisu č.k. 7Er/387/2009 žiadosť o udelenie poverenia z čl. 1 spisu, zápisnica z čl. 2 spisu, uznesenie o zastavení exekučného konania č.k. 7Er/387/2009-8 zo dňa 05.01.2010, uznesenie Krajského súdu Žilina č.k. 8CoE/32/2010 - 29 zo dňa 30.04.2010 a uznesenie tunajšieho súdu č.k. 7Er/387/2009-43 zo dňa 23.12.2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 04.02.2011. Zo spisu č.k. 10Er/355/2009 žiadosť o udelenie poverenia z čl. 1 spisu, zápisnica z čl. 2 spisu, uznesenie o zastavení exekučného konania č.k. 10Er/355/2009-8 zo dňa 08.12.2009, uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 6CoE/17/2010 - 19 zo dňa 30.09.2010 a uznesenie tunajšieho súdu 10Er/355/2009-57 zo dňa 27.04.2011, právoplatné 30.05.2011, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia, zo spisu č.k. 8Er/385/2009 žiadosť o udelenie poverenia z čl. 1 spisu, návrh z čl. 2 spisu, zápisnica z čl. 15, uznesenie č.k. 8Er/385/2009-27 zo dňa 06.05.2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia, uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 7CoE/84/2010 zo dňa 30.11.2010 a uznesenie tunajšieho súdu č.k. 8Er/385/2009-63 zo dňa 03.08.2011 právoplatné 05.09.2011, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá.

Na základe vykonaného dokazovania sa súd, na prvom mieste, zaoberal námietkou odporkyne o predčasnom podaní žaloby.

Podľa § 16 ods. 1 ZoZŠ ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z prijímacej poštovej pečiatky odporkyne na už zmieňovanom zozname žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mal súd preukázané, že tieto boli odporkyni doručené dňa 23.04.2012, 25.05.2012 a 25.09.2012, takže v čase rozhodovania súdu nepochybne uplynula 6 mesačná lehota na uspokojenie nároku v zmysle ust. § 16 ods. 1 ZoZŠ. Táto lehota pritom uplynula márne, pretože ani odporkyňa nepopierala fakt, že by medzičasom došlo k uspokojeniu nárokov navrhovateľky. O predčasnosti podania žaloby bolo možné hovoriť len v určitom štádiu súdneho konania, avšak v čase

rozhodovania súdu (ktorý je relevantný, keďže táto skutočnosť by sama o sebe mohla byť dôvodom na zamietnutie návrhu vo veci samej) už záver o predčasnosti nie je možný.

Na základe uvedeného potom súd ďalej skúmal, či je daná zodpovednosť odporkyne za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom tak, ako to vo svojom žalobnom návrhu tvrdila navrhovateľka, podľa ktorej nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že tunajší súd v exekučných konaniach (konkretizovaných nižšie) nedodrжал 15-dňovú lehotu uvedenú v ust. § 44 ods. 2 EP, teda neurobil úkon v zákonom ustanovenej lehote a dopustil sa zbytočných prietahov v konaní.

Podľa ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie troch základných predpokladov: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Keďže pre vznik zodpovednosti musia byť naplnené všetky tri predpoklady kumulatívne, o vzniku zodpovednosti nemožno hovoriť ak chýba ktorýkoľvek z týchto predpokladov. Súd sa preto zaoberal najskôr tým, či sa tunajší súd dopustil v exekučných konaniach nesprávneho úradného postupu alebo nie.

Zo spisu č.k. 10Er/356/2010 (EX 15301/10) pripojeného k spisu č.k. 6C/126/2012 vyplýva, že dňa 06.10.2010 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 09.12.2010 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynuli viac ako dva mesiace. Za účelom preskúmania žiadosti o udelenie poverenia tunajší súd listom zo dňa 22.12.2010, odoslaným v ten istý deň, požiadal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. o zapožičanie k veci sa vzťahujúceho rozhodcovského spisu. Uvedený spis bol tunajšiemu súdu doručený dňa 17.01.2011 a dňa 25.01.2011 tunajší súd vydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v danej veci. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.03.2011. Je teda zrejmé, že tunajší súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol po 45 dňoch od jej doručenia. Navrhovateľka v žalobe tvrdila, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním 138 dní.

Zo spisu č.k. 7Er/387/2009 (EX 12794/09) pripojeného k spisu, pôvodne č.k. 6C/129/2012, vyplýva, že dňa 21.11.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 28.12.2009 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynul viac ako mesiac. Dňa 05.01.2011 tunajší súd vydal uznesenie, ktorým rozhodol o zastavení tohto exekučného konania s tým, že náhradu trov konania povinnej nepriznal. Je teda zrejmé, že tunajší súd vo veci rozhodol po 7 dňoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Navrhovateľka v žalobe tvrdila, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním 268 dní.

Zo spisu č.k. 10Er/355/2009 (EX 11667/09) pripojeného k spisu, pôvodne č.k. 6C/130/2012, vyplýva, že dňa 07.11.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 23.11.2009 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynulo 15 dní. Dňa 08.12.2010 tunajší súd vydal uznesenie, ktorým rozhodol o zastavení tohto exekučného konania s tým, že náhradu trov konania povinnému nepriznal. Je teda zrejmé, že tunajší súd vo veci rozhodol v 15-ty deň od doručenia žiadosti o udelenie poverenia.

Navrhovateľka v žalobe tvrdila, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním 282 dní.

Zo spisu č.k. 8Er/385/2009 (EX 16981/09) pripojeného k spisu, pôvodne č.k. 6C/131/2012 vyplýva, že dňa 07.11.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný vo forme zápisnice návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 14.12.2009 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia. Z uvedeného vyplýva, že od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do doručenia žiadosti o udelenie poverenia uplynul viac mesiac. Za účelom preskúmania žiadosti o udelenie poverenia tunajší súd listom zo dňa 21.12.2010, odoslaným v ten istý deň, požiadal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. o zapožičanie k veci sa vzťahujúceho rozhodcovského spisu. Napriek skutočnosti, že uvedená žiadosť rozhodcovského súdu bola tunajšiemu súdu doručená dňa 29.12.2010, rozhodcovský súd spis nezaslal. Dňa 29.01.2010 bol rozhodcovský súd opätovne urgovaný ohľadne zaslania spisu s upozornením na možnosť poriadkového opatrenia podľa § 53 ods. 1 a 2 OSP. Táto urgencia bola rozhodcovskému súdu doručená dňa 03.02.2010. Keďže na ňu nereagoval, listom zo dňa 25.02.2010 tunajší súd vyzval oprávneného na špecifikáciu vymáhanej pohľadávky, predloženie úverovej zmluvy a prehľadu práv, povinností a záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Oprávnenému bola žiadosť doručená dňa 01.03.2010 a nijako na ňu nereagoval. Tunajší súd následne nariadil výsluch povinnej na deň 17.03.2010. pri výsluchu povinná súdu predložila úverovú zmluvu vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ako aj doklady o splácaní úveru s tým, že ďalšie doklady o platení úveru sa zaviazala súdu predložiť dodatočne, čo aj urobila. Dňa 06.05.2010 tunajší súd vydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v danej veci. Je teda zrejmé, že tunajší súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol po 131 dňoch od jej doručenia. Navrhovateľka v žalobe tvrdila, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním 282 dní.

Zhrnúc doteraz uvedené súd konštatuje, že vo všetkých vyššie uvedených exekučných veciach bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. a exekučné konania začali v roku 2009 (7Er/387/2009, 10Er/355/2009, 8Er/385/2009) okrem exekučného konania č.k. 10Er/356/2010, ktoré sa začalo dňa 06.10.2010. Na toto exekučné konanie sa vzťahuje právna úprava § 44 ods. 2 EP účinná od 01.06.2010 a na exekučné konania začaté v roku 2009 právna úprava v § 44 ods. 2 EP účinná od 01.11.2006 do 31.05.2010.

Podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom od 01.06.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z oboch citovaných znení vyplýva jednotná 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá začína plynúť od doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Teda táto lehota sa vzťahuje na prípady, keď je o tejto žiadosti rozhodnuté pozitívne (je udelené poverenie). V predmetných exekučných konaniach tunajší súd ani v jednom z týchto konaní nerozhodol tak, že by poverenie na vykonanie exekúcie udelil, ale tak, že buď žiadosť o udelenie poverenia zamietol alebo exekúciu ako celok zastavil. Pre tento druh negatívneho rozhodnutia EP, ani iný zákon (viď znenie § 9 ZoZŠ) neurčuje žiadnu procesnú lehotu a preto nemožno prijať záver, že tunajší súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu, ak zamietol žiadosť o udelenie poverenia, resp. exekúciu zastavil v dlhšej než 15 dňovej lehote. Na viac argumentácia navrhovateľky, aj keby bola inak prípadne správna, neobstojí vo vzťahu k

exekučným konaniam č.k. 7Er/387/2009 (EX 12794/09) a č.k. 10Er/355/2009 (EX 11667/09), kde bolo negatívnym spôsobom o žiadosti o udelenie poverenia rozhodnuté v rámci 15 dní. Pokiaľ ide o exekučné konania č.k. 10Er/356/2010 (EX 15301/10) a č.k. 8Er/385/2009 (EX 16981/09) od doručenia žiadosti o udelenie poverenie až do negatívneho rozhodnutia o tejto žiadosti súd nepostupoval nesústreďene a so zbytočnými prietiahmi, ako tvrdí v žalobe navrhovateľka. Exekučným titulom, ako už bolo uvedené, sú rozhodcovské rozsudky, ktoré má povinnosť súd preskúmať (na rozdiel od ostatných exekučných titulov) aj z hľadísk uvedených v § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré sa týkajú jeho materiálnej vykonateľnosti. Za týmto účelom tunajší súd zabezpečoval spisy rozhodcovského súdu vzťahujúce sa k vymáhaným pohľadávkam. V konaní č.k. 10Er/356/2010 (EX 15301/10) súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na ôsmy deň po doručení tohto spisu. V konaní č.k. 8Er/385/2009 (EX 16981/09) rozhodcovský súd ostal nečinný, keď súdu spis nezaslal, ani napriek urgencii. Takisto nečinným na výzvu súdu na zaslanie úverovej zmluvy (a ďalšieho) ostal aj oprávnený - navrhovateľka v tomto konaní. Súd si tak podklady na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenie zabezpečil až prostredníctvom povinnej. Neobstojí preto ani argumentácia navrhovateľky, že by súd počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty a išlo tak o ničím ospravedliteľnú nečinnosť. Súd postupoval efektívne, keď vykonával úkony potrebné pre rozhodnutie o udelení poverenia. Čas vydania rozhodnutia pritom mohla navrhovateľka v konaní č.k. 8Er/385/2009 (EX 16981/09) bezprostredne ovplyvniť, ak by súdu zaslala požadované doklady. Za jej nečinnosť, ako aj nečinnosť rozhodcovského súdu, nemôže niesť zodpovednosť odporkyňa. Nemožno sa tak stotožniť s názorom navrhovateľky, že tunajší súd sa v predmetných konaniach dopustil nesprávneho úradného postupu v zmysle ust. § 9 ods. 1 ZoZŠ, a to takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní. Na viac súd sa stotožňuje s argumentáciou odporkyne, že existenciu prietahov v súdnom konaní nemá právomoc preskúmať všeobecný súd, ale táto právomoc patrí Ústavnému súdu SR, resp. predsedovi všeobecného súdu v rámci konania o sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Aj v prípade, ak by bolo možné dospieť k záveru o nesprávnom úradnom postupe (resp. zbytočných prietahov v konaní), pre vznik zodpovednosti odporkyne by bolo potrebné, aby navrhovateľke v príčinnej súvislosti s tým postupom súdu vznikla škoda. Súd konštatuje, že navrhovateľka vznik škody nijako nepreukázala, jej vyjadrenie o vzniku majetkovej škody ostali len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. Nehovoriac o tom, že ide o tvrdenia príliš všeobecné. Ako škodu navrhovateľka vyčísluje účelne vynaložené náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administratívne spracovanie urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. Súdu pritom nie je z jeho rozhodovacej činnosti známe aký celkový počet pohľadávok, resp. klientov navrhovateľka spravuje, ani aké s tým celkové náklady a teda v tomto smere, bez predloženia akýchkoľvek dôkazov, nemožno dospieť k záveru o vzniku majetkovej škody a v akej konkrétnej výške. Argumentácia navrhovateľky, že nemôže predložiť účtovné, resp. pracovné alebo obchodné zmluvy z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií neobstojí, keďže tieto doklady možno predložiť v takej podobe, aby sa požadovaná ochrana zachovala (napr. formou "vybielenia" "chránenej" časti textu). Podľa § 17 ods. 1 ZoZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Ide o obsahovo totožné pojmy ako sú uvedené v ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa škodou chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je vyjadriteľná v peniazoch a napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Vznik takejto ujmy a práve v žiadanej výške preukázaný nebol. Zhrnúc doteraz uvedené, súd spojené žalobné návrhy navrhovateľky ako nedôvodné zamietol v celom rozsahu pre neexistenciu nesprávneho úradného postupu, nepreukázanie škody a tým aj príčinnej súvislosti medzi nimi. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, v tejto časti súd návrhy navrhovateľky zamietol z dôvodu, že priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy len popri konštatovaní porušenia práva, v tomto prípade nesprávneho úradného postupu (§ 17 ods. 2 ZoZŠ), ktorý záver však z vykonaného dokazovania nezvyšiel.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že v spore úspešnej odporkyne, ktorej by náležalo náhrada účelne vynaložených trov, právo na ich náhradu nepriznal, pretože odporkyňa, hoci si právo na náhradu trov konania uplatnila, tieto nevyčíslila a z obsahu spisu jej vznik trov nevyplýva.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V Dolnom Kubíne 10. júna 2013

JUDr. Jana Veselá

sudkyňa